

ĒRIHS
FON
DĒNIKENS

SENSACIONĀLI

HIPOTĒZES
PAR «KOSMOSA PĒDĀM»
UZ ZEMES

SENĀS

EIROPA, ĀZIJA
TUVIE AUSTRUMI, ĒĢIPTE
AMERIKA

ASTRONAUTIKAS
ATKLĀJUMI

AVOTS

Erich von Däniken
NEUE KOSMISCHE SPUREN
Sensationelle Entdeckungen der Präastronautik aus
fünf Kontinenten
Goldmann, 1992

No vācu valodas tulkojis *Juris Veiss*
Mākslinieks *Uldis Baltutis*

© 1992 by Wilhelm Goldmann Verlag, a division auf Verlagsgruppe Random House
GmbH, München

ISBN 9984-757-65-X

© «Izdevniecība Avots», 2006
© J. Veiss, tulk., 2006
© U. Baltutis, māksl. nof., 2006

Ja Galaktikā eksistē aptuveni miljons pasaļu,
kuru civilizācijas raksturo līdzīgi sasniegumi,
tās apmeklēs cita citu vidēji reizi tūkstoš gados.
No tā izriet, ka citu pasaļu izlūkkuģi pagātnē
noteikti jau vairākas reizes
apmeklējuši Zemi – varbūt 10 000 reizu
visā Zemes vēsturē.

Profesors Karls Saģāns
(*Carl Sagan, amerikāņu astronoms, 1963*)

Katastrofu un atjaunošanas cikliskā gaita cilvēces
vēsturē uz visiem laikiem varētu beigties tad,
kad mēs būsīm nodibinājuši kontaktu
ar kādu augstāk attīstītu civilizāciju –
tādu, kas jau ir kļuvusi stabila.

Profesors sers Freds Hoils
(*Fred Hoyle, britu astronoms, 1963*)

Diezin vai kāds noliegs milzīgo praktisko
un filozofisko nozīmi, kāda būtu starpzvaigžņu sakaru
atklāšanai. Tāpēc mēs uzskatām, ka precīzi diferencēti
un iepļānoti meklējumi attaisno ievērojamos
finansiālos izdevumus;
turklāt paredzēt rezultātus ir ļoti grūti.
Taču, ja mēs neuzsāksim šādus pētījumus,
izredzes noteikti līdzināsies nullei...

Profesors Filips Morisons un profesors Džuzepe Kokoni
(*Philipp Morrison, Giuseppe Cocconi, amerikāņu un itāliešu astrofiziķi,*
SETI pētījumu programmas dibinātāji, 1959)

Saturs

Akmeņu bibliotēka	
<i>Ērihs fon Dēnikens</i>	13
Ko vēlas Seno astronautu biedrība?	21

I. SENĀS ASTRONAUTIKAS PRIEKŠNOSACĪJUMI

Ārpuszemes dzīvības pēdas meteorītos

<i>Hanss Verners Peinigers</i>	27
--------------------------------------	----

Pasaules ārpus Saules sistēmas

Planētas ārpus Saules sistēmas un to nozīme jautājumā
par ārpuszemes saprātu

<i>Johanness Fibags</i>	32
-------------------------------	----

Uz sudrabetā putna spārniem

Starpzvaigžņu lidojumu iespējas un perspektīvas

<i>Karls Grīns</i>	39
--------------------------	----

II. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS SAULES SISTĒMĀ

Pirms 3,5 miljardiem gadu: dzīvība uz agrīnā Marsa?

Norādes, netieši pierādījumi, spekulācijas

<i>Johanness Fibags</i>	51
-------------------------------	----

Gaismas parādības uz Marsa

<i>Volfgang K. Šrēders</i>	60
----------------------------------	----

Nereīda

Voyager dati un to interpretācija

<i>Johanness un Pēters Fibagi</i>	67
---	----

III. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS TUVAJOS AUSTRUMOS

Miklas Bībeles mītā par Pasaules radīšanu	
<i>Pēters Krasa</i>	73
Autoimūnslimības: vai citplanētiešu gēnu tehnoloģijas pēdas?	
<i>Martina Šteinharte</i>	77
Kāpēc es mainīju savus uzskatus	
<i>Jozefs F. Blūmrihs</i>	82
Pravieša templis	
Ecekiēla aprakstītās Zemes bāzes rekonstrukcija	
<i>Hanss Herberts Beijers</i>	87
Metatrons papildina Ecekiēlu	
Pārsteidzoši fragmenti no 3. Enoha grāmatas	
<i>Tapio Laine</i>	92

IV. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS ĒĢIPTĒ

Kuriozie hieroglifi Seti templi Abidā	
<i>Hanss Verners Zahmans un Reinholds Millers</i>	103
Obelisks: kosmosa lidaparāta simbols?	
<i>Pēters Fibags</i>	109
Spārnotās saules zīmē	
Lidojošas mašīnas Senajā Ēģiptē	
<i>Reinhardš Habeks</i>	121
Gizas Lielā piramīda	
Jaunas atziņas par Centaura Alfu	
<i>Volfgangs Feikss</i>	131
Senās un jaunās zināšanas	
Kas nesaskan datējumos?	
<i>Ērihs fon Dēnikens</i>	136

V. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS ĀZIJĀ

Senākās leģendas par lidojumiem	
<i>Pēters Skaja</i>	155
Vimānas	
Sensacionāli teksti no Senās Indijas	
<i>Luks Birģins</i>	162
Pasaules karš sirmā senatnē?	
<i>Hanss Verners Zahmans</i>	167
Tunguskas ķermenis	
Vai tomēr citplanētiešu kuģis?	
<i>Tomass Mēners</i>	183

VI. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS AMERIKĀ

Roka ezera mikla	
10 000 gadu vecas piramīdas zem ūdens?	
<i>Valters Jergs Langbeins</i>	189
Lieldienu sala – neatminēta mikla	
<i>Rūdolfs Kucers</i>	194
Leģendas par «milžiem» Dienvidamerikā	
Paralēles ar Enoha grāmatu	
<i>Johanness Fibags</i>	199
Noslēpumainā Dienvidamerika	
<i>Volfgangs Zībēnhārs</i>	206
Piramīdu lauki pie Sangaja	
Monumentāli atklājumi Ekvadorā	
<i>Ulrihs Dopatka</i>	213
Tiavanaka – atrasta sagrauta un tiek iznīcināta	
<i>Ērihs fon Dēnikens</i>	215

Marijas parādīšanās 1531. gadā Gvadalupē (Meksikā)	
Norādes uz ārpuszemes fonu	
<i>Johanness Fibags</i>	224

Parādīšanās, kuras piedzīvoja Džozefs Smits	
Kas īstenībā notika mormoņu kustības dibināšanas laikā?	
<i>Matiass Kapels</i>	240

VII. SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDAS EIROPĀ

Ārpuszemes saprāta pārstāvju saziņas līdzekļi	
Akmens laikmeta raidītājs Rolreitā un «piktogrammas» labības laukos Anglijas dienvidos	
<i>Pēters Fibags</i>	249

Stounhendža kā zīmju sistēma	
Vēstījums no asteroīda «16 Psīhe»	
<i>Volfgangss Feikss</i>	259

Aizvēsturisks brīvdabas muzejs Menorkas salā	
<i>Rūdolfs Ekharts</i>	273

Vēstījums no pagātnes	
<i>Ērihs fon Dēnikens</i>	277

Grieķijas noslēpumainā ģeometrija	
<i>Ingo Runde</i>	284

Jaunas Grāla pēdas	
<i>Pēters Fibags un Johanness Fibags</i>	291

Gotiskā arhitektūra – vai pakāpieni uz kosmosu?	
<i>Armīns Šriks</i>	301

Tā runā Marija	
Parādības Medjugorjē un to interpretācija paleoSETI hipotēzes aspektā	
<i>Tomass Rīters</i>	312

VIII. HIPOTĒZES PAR SENĀS ASTRONAUTIKAS PĒDĀM UZ ZEMES

SETI un informācijas noplūdes embargo hipotēze	
Iespējas un perspektīvas nodibināt kontaktu ar ārpuszemes saprātīgām būtnēm	
<i>Džeimss Dīrdorfs un Johanness Fibags</i>	321

Apsvērumi par ārpuszemes sabiedrību struktūru paleoSETI hipotēzes aspektā	
<i>Pēters Fibags</i>	334

Mīmikrijas hipotēze	
<i>Johanness Fibags</i>	339

Ziņas par autoriem	345
---------------------------------	-----

Izmantotā literatūra	351
-----------------------------------	-----

«Sākotnēji droširdīgajiem asurām debesīs bija trīs pilsētas. Tās visas bija lielas un teicami iekārtotas. Viena bija no dzelzs [jāsaprot: izskatījās kā no dzelzs], otra – no sudraba un trešā – no zelta. Zelta pilsēta piederēja Kāmalakšam, sudraba – Tārakašam, bet trešajā, kas izskatījās kā dzelzs, valdīja Vidjunmalins.»

77. pantā, 691. lappusē, aprakstīta debesu pilsētu iznīcināšana:

«Civa, kurš lidoja ar šiem teicamajiem ratiem, kas bija salikti no debesu spēkiem, sagatavojās iznīcināt trīs pilsētas pie debesjuma (..) Kad šīs pilsētas satikās pie debesjuma [t. i., nonāca uzbrukumam izdevīgā pozīcijā], dievs Mahādeva tās caururba ar savu briesmīgo staru no trīskāršās jostas. Dānavas nespēja raudzīties pretī šim staram, kuru bija apgarojusi jugas uguns. Kad trīs pilsētas sāka degt, turp steidzās Pārvaī, lai noraudzītos šajā izrādē.»

Vai tas viss domāts tikai simboliski, tikai garīgā nozīmē? Kritiķi iebildīs, ka runa ir par «debesīm», nevis par «Visumu». Taču vārds «debesis» sanskritā nav sinonīms vārdam «svētlaieme». Vārda sakne nozīmē «tur augšā» un «virs mākoņiem». Kad profesors Potnaps Čandra Rojs, sava laika ievērojamākais sanskrita eksperts, tulkoja šo tekstu angļu valodā, viņš neko nezināja par nākotnes kosmosa pilsētu perspektīvām. Viņš tulkoja kā *heaven three cities*, bet tad 50. pantā: *The three cities came together in the firmament* – «trīs pilsētas sanāca kopā pie debesjuma».

Katrs mēģinājums pārvietot šīs kosmosa pilsētas reliģiskajās debesīs ar to mūžīgo svētlaimi lemts neveiksmei. To nosaka ne tikai viennozīmīgs tulkojums Eiropas valodā un sanskrita vārda skaidrā nozīme, bet arī kāds filozofisks paradokss. Proti, ja pilsētas būtu aplūkotas tikai kā eksistējošas kādās garīgajās debesīs, kari, kaujas un masu slepkavības būtu pretrunā tieši ar šo debesu svētlaimi. Diez vai iespējams būt laimīgam tādā stāvoklī vai vietā, kur tiek slepkavots un nogalināts.

Par šo seno indiešu tekstu sanskrita eksperts profesors Dilēps Kumars Kanjilals (*Dileep Kumar Kanjilal*) raksta: «Lidmašīnas, raķetes un kosmosa stacijas vēdu un postvēdiskā laikmeta Indijā bija realitāte. Apstrīdēt to kādreizējo eksistenci nozīmētu noliegt indiešu vēsturi un viņu kultūras mantojumu.»

Pasaules karš sirmā senatnē?

Hanss Verners Zahmans

Ja kāda pārmantota nostāsta forma ir izžušanas stadijā, pēdējie tās pārstāvji var visu, kas citādi būtu lemts pazušānai, uzticēt kolektīvajai atmiņai, kas piemīt tautām. Tas ir vienīgais veids, kā zināmā mērā izglābt to, kas vēl ir glābjams. Masu dabiskā neizpratne ir pietiekama garantija tam, ka ezoteriskas dabas elementi nezaudēs savu raksturu un pastāvēs tālāk kā liecība no pagātnei tiem, kas citos laikos būs spējīgi to visu saprast.

Jūliuss Evola

Sensenos attēlojumos, pirmatnējos tekstos, manuskriptos, noslēpumainos rakstos un grāmatās, kas nākušas no sen pagājušām dienām, atrodam nepārprotami norādījumi par to, ka kādreiz plosījies liktenīgs un pasauli aptverošs karš.

Iedziļinoties liecībās par šo konfliktu, kuram dokumentos doti dažādi nosaukumi, var saskatīt skaidras kopējas pazīmes, kuras liecina, ka šis karš izcēlies kosmosā, jo rakstos pastāvīgi uzsvērts, ka tajā bijuši iejaukti dievi. Var pieņemt, ka toreiz sācies karš starp diviem vai vairākiem naidīgiem citplanētiešu grupējumiem, tautām vai tautu savienībām un ka tā gaitā Zeme un tās iedzīvotāji spēlējuši kādu izšķirošu lomu, kuru šodien mēs vēl nespējam rekonstruēt, bet katrā ziņā viņi tur bijuši iejaukti. Kaut kas no tā visa palika cilvēces atmiņā, respektīvi, tās kolektīvajā zemapziņā, un cita starpā atstāja pēdas arī svētajos rakstos.

Atlantīda, Mu, citplanētieši

Nenoteiktība senās astronautikas pētniecības jomā un līdzšinējais pierādāmu un vēsturiski apstiprinātu faktu trūkums ļoti ātri noveda pie neapvalditām spekulācijām un literārām fantāzijām, kas tikai traucē objektīvi un bez aizspriedumiem nodarboties ar šo tēmu. Virkne neprofesionālu amatieru, autoru un arī tā saukto «senatnes pētnieku» nebeidz tiksmīnāties par vairāk vai mazāk interesantām, taču ar netiešiem pierādījumiem vāji balstītām hipotēzēm, tukšiem apgalvojumiem un romānu cienīgiem sacerējumiem, kas veltīti aizvēsturiskiem kariem. Tā, piemēram, viņi raksta, ka pagātnē – pirms 10 000 līdz 20 000 gadu – uz mūsu planētas un Visumā izraisījies karš, kurā bijušas iesaistītas vēlāk nogrimušās zemes – Atlantīda un Lemurija (Mu). Viņi stāsta par gigantiskām kaujām starp šiem leģendārajiem kontinentiem, starp cilvēkiem, ārpuszemes saprāta pārstāvjiem un vēl kādiem kosmosa spēkiem. Daži šajā sakarā piezīmē, ka ap 10 000. gadu pirms Kristus notikusi milzīga katastrofa, kosmiska kataklizma vai Galaktikas mēroga attiecību kārtošana.

Pēc tamlīdzīgiem priekšstatiem, jau sirmā senātnē atlantu rīcībā bijuši lāzerstari, lidmašīnas, televīzija, nāves stari, atomenerģija un kibernetiska kontrole pār cilvēku. Bez tam šī tehnoloģiski augstākstāvošā civilizācija esot pratusi iegūt un pārveidot Saules enerģiju, izmantojot noslēpumainu akmeni (kristālu?), kuram piemītušas mūsu Saules enerģijas kolektoriem līdzīgas īpašības. Viņi esot uzcēluši milzīgas pazemes elektrostacijas un elektroenerģijas glabātavas ar mērķi nodrošināt aizsardzību kara gadījumā. – Savu tehnisko pārākumu atlanti esot izmantojuši briesmīgos iekarošanas un aizstāvēšanās karos, kurus grieķu filozofs Platons nosaucis par «kariem starp tiem, kas dzīvo šaipus, un tiem, kas viņpus Hērakla stabiem».

Citi autori spēlē iesaista citplanētiešus un uzskata, ka «dievi» apmācījuši dažādu pasaules tautu vadoņus, apgādājuši tos ar ieročiem un ļaunprātīgi izmantojuši saviem mērķiem, musinādami tos pret «naidīgo dievu sveštautiešiem». Astronautu ierašanās uz Zemes bijusi piespiedu nolaišanās vai avārija, kuru tie piedzīvojuši bruņotā kosmiskā konfliktā, kā rezultātā mūsu planēta kopā ar tās iedzīvotājiem iesaistīta liktenīgās norisēs.

Daži rakstītāji nonāk līdz vēl nepamatotākiem apgalvojumiem un uz

minēto ideju bāzes (kurai trūkst jebkādu pierādījumu, kaut vai mitoloģiska pamatojuma) būvē savu katastrofu un rasu teoriju, kuras tuvākā izklāstā mēs šeit tomēr neiedziļināsimies.

Apkārt pasaulei

Tomēr netrūkst arī kompetentu cilvēku, kas nodarbojas ar ideju par globālu karu cilvēces agrīnās vēstures periodā un godīgi diskutē par šo tēmu. Šāds process norisinās arī akadēmiskās aprindās, parasti tomēr aiz slēgtām durvīm – vienalga kāds tam būtu iemesls. Tā, piemēram, 1952. gadā kodolfizikas problēmām veltītā konferencē, kas norisinājās Ročesteras universitātē, kāds students uzdeva jautājumu «atombumbas tēvam» Dr. Openheimeram (*Oppenheimer*): «Vai bumba, kas «Trīsvienības projekta» ietvaros tika uzspridzināta pie Alamogordo, bija pirmā?» – uz ko Openheimers atbildēja: «Jā, pirmā – mūsu laikos, protams!» Arī Nobela prēmijas laureāts Frederiks Sodijs (*Soddy*) savā grāmatā «Rādija izskaidrojums» (*The Interpretation of Radium*) raksta: «Es uzskatu, ka pagātnē eksistējušas kultūras, kas pazina atoma enerģiju un tika totāli iznīcinātas šīs enerģijas kļūmīgas izmantošanas rezultātā (..)»

Kaut arī tālāk Sodijs izplūst dažādās fantāzijās un nepamatotos priekšstatos, viņa teiktajā ir liela daļa patiesības tajā ziņā, ka pagātnē tiešām noticis kaut kas noslēpumains. Par to vēl šodien atrodami gan uzskatāmi, gan arī mitoloģiski netieši pierādījumi.

Dosimies pēc tiem «ceļojumā apkārt pasaulei», kas parādīs, ka hipotēze, kas tika izvirzīta šā raksta ievadā (kaut arī atsevišķi pieņēmumi varētu tikt kritizēti), nav nemaz tik nepatiesa: proti, ka sirmā senātnē tiešām norisinājies visaptverošs karš, kurā izmantoti arī vismodernākie ieroči. To apstiprina piemēri no visām zemeslodes daļām, pie tam īpaša uzmanība jāpievērš neskaitāmām leģendām no Indijas. Taču sāksim ar Eiropu.

Ģermāņi, respektīvi, viņu leģendas, vēsta par tā saukto «āsu kauju», kad dievi uzsākuši briesmīgu karu ap Zemi un kosmosā. Šā kosmiskā notikuma galainākumā, par «dievu mijkrēsli» nosauktajā finālā, runa ir par esamības pastāvēšanu un par pasaules galu. – Ģermāņu mitoloģijā par šo «āsu kauju» teikts:

Apsvērumi par ārpuszemes sabiedrību struktūru paleoSETI hipotēzes aspektā

Pēters Fibags

Nonākot kā pētniekam aizvēstures laukā, no visām pusēm gāžas virsū nepazīstami nosaukumi, datu kolonnas, notikumi un skaitļu eskadras. Nepietiek ar to, ka jau viena vienīga kultūra, viena vienīga zeme sagādā tik daudz materiālu, ka ar tiem var piepildīt veselu bibliotēku, – mums taču ir darīšana ar neaptveramu kultūru daudzveidību un daudzskaitlību, un tās ir izmētātas un izkaisītas pa visu zemeslodi. Vēl sliktāk, mūsu godkāre dzen mūs tālāk un tālāk atpakaļ: miljoniem gadu, juras un triasa laikmetā, kad pa mūžamežu purviem vēl bradāja dinosauro, vēl tālāk proterozojā un arhajā – līdz pat pašam sākumam pirms 4000 miljoniem gadu. Un daži met skatienu vēl tālāk.

Ir grūti pārskatīt visus attiecīgos notikumus. Retrospektīvi aplūkojot divdesmit līdz trīsdesmit gadu jauno senās astronautikas pētījumu vēsturi, jāatzīst, ka šajā laikā izkristalizējusies vesela rinda iespējamo kontaktu, iejaukšanos un apmeklējumu. Netiešie pierādījumi nāk no dažādām ērām un kontinentiem.

Mēs nonākam pie jautājuma, vai mūsu postulētos citplanētiešu iebrukumus raksturo kontinuitāte, respektīvi, pastāvība, vai arī tie bijuši variabli, respektīvi, notikuši pēc vajadzības vai nejauši, pēc sava prieka un patikas. Nākamie jautājumi ir neizbēgami: vai mūs ir apmeklējuši vienas vai

vairāku zvaigžņu civilizāciju pārstāvji, vai tas ir noticis vienu reizi, vairākas reizes vai permanenti, t. i., nepārtraukti, un eventuāli vēl notiek, vai apmeklējumi bijuši/ir nejauši vai mērķtiecīgi? Jebkuram uzskaitījumam par citplanētiešu iejaukšanos, kādu mēs varam sastādīt, pamatojoties uz līdz šim savāktajiem datiem laika un telpas skatījumā, neizbēgami būs fragmentārs raksturs, jo par, domājams, pavisam citādajām būtnēm ar pilnīgi atšķirīgu domāšanas struktūru, ar gluži citiem zinātniskajiem, paleontoloģiskajiem, varbūt arī reliģiskajiem un sociālajiem uzskatiem, izpratni un pieredzi mēs varam spriest tikai no *sava* viedokļa un ar *savu* domāšanu; šeit vēl jāpieskaita mūsu neizbēgami trūcīgais materiāls, jo paleoSETI pētījumi vēl ir tikko kā iesākušies, tiem pietrūkst finansiālo un materiālo līdzekļu un šajā jomā profesionāli kvalificētu speciālistu.

Sāksim ar to, ka vismaz daļa analizēto kontaktu laika ziņā sakrīt, kas ļauj rupji iezīmēt kaut ko līdzīgu struktūrai. Šķiet, ka iejaukšanās notikušas pašos dzīvības pirmsākumos. Izšķirošajiem notikumiem, kas gan vēl būtu precīzi jārekonstruē, iesākumā raksturīga liela laika distance starp tiem: vispirms miljardi, tad miljoni, pēc tam simti tūkstoši un visbeidzot simti gadu. Notikumu secība kļūst jo ātrāka, jo vairāk dzīvība attīstās saprātīgas sugas virzienā, līdz pat pacēluma punktam mūsu gadsimtā (ar to domāta civilizācijas tehnoloģiskā robeža, no kuras sākot kultūra ir spējīga pati izlauzties uz zvaigznēm un noraidīt vai uztvert vēstījumus). Taču te jāņem vērā viens apstāklis: jo notikums tuvāks mūsu tagadnei, jo vairāk šo laiku raksturo informācijas blīvums un tās apjoms, tāpēc līdz šim iegūtie dati par ļoti seniem laika posmiem varētu būt kļūdaini.

Tomēr pamazām iezīmējas kaut kas līdzīgs sarkanam pavedienam, kas vijas cauri laikmetiem. Šķiet, ka uz mūsu Zemes notiek eksperiments, kas turpinās jau neaptverami ilgi – katrā ziņā, ja mēs pieņemam, ka ļoti ilgā laika posmā mums ir darīšana ar vienu civilizāciju vai vismaz ļoti nelielu to skaitu un viss nav tikai daudzu neatkarīgu kultūru darbības nejaušs rezultāts. Pēdējo gadu tūkstošu laika telpā, kaut ļoti neskaidri, iezīmējas kāds plāns, ko raksturo, piemēram, Feiksa [1–3] pētītie informācijas nesēji vai paralēles dievu aprakstos visā pasaulē.

Jautājuma nostādne ir šāda: kas tā par bioloģiski sociālo sistēmu, kas tā par sabiedrības formu, kura tik milzīgā laika periodā spēj turēties pie